

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **A.C.E. Media Ventures, Inc.**, se sídlem 3500 South DuPont Highway, Dover, Delaware, Spojené státy americké, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 A 59/2018 - 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spatřovaným ve výzvě k odstranění reklamního zařízení ze dne 5. 1. 2018, č. j. 524/2017-120-SSU/6.

[2] Výzva byla adresována neznámému vlastníkovi podle § 25 odst. 11 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka, která uvedené reklamní zařízení vlastní, má za to, že pro uvedený postup nebyly splněny podmínky, a zpochybňuje, že žalovaný učinil dostatečné kroky za účelem její identifikace. Posledně uvedená otázka je podstatou sporu mezi ní a žalovaným.

[3] Městský soud žalobu poprvé zamítl rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 A 59/2018 - 45. Tento rozsudek však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 As 228/2018 - 58, protože městský soud přijal žalobu k věcnému projednání, aniž by věnoval dostatečnou pozornost splnění podmínek řízení, konkrétně včasnosti podané žaloby a skutkovým okolnostem nezbytným k jejímu ověření. Vzhledem k tomu, že za tímto účelem bylo nezbytné zvážit, o jaký typ zásahu se v nynější věci jedná, Nejvyšší správní soud jej zavázal k posouzení této otázky a k následnému učinění kroků k doplnění skutkových zjištění potřebných pro zhodnocení včasnosti žaloby.

[4] Městský soud v dalším řízení stěžovatelku poučil, že žalovaný zásah považuje za jednorázový s trvajícím důsledky, a vyzval ji, aby žalobu doplnila o tvrzení, kdy se o nezákonném zásahu dozvěděla, a toto tvrzení případně osvědčila. Stěžovatelka k tomu uvedla, že se o existenci výzvy dozvěděla zprostředkovaně, a to nejprve o jejím vydání, bez znalosti obsahu, samotná výzva se do její dispozice dostala až mnohem později. Přestože již v této době zvažovala právní kroky ochrany, neměla k dispozici dostatek informací a také předpokládala, že žalovaný doručí výzvu přímo jí. Impulzem k podání žaloby bylo zakrytí reklamního zařízení žalovaným dne 4. 4. 2018. V reakci na další výzvu městského soudu upřesnila, že o existenci výzvy se dozvěděla několik týdnů po jejím vydání, s písemným vyhotovením se však seznámila až dne 4. 4. 2018.

[5] Z doplnění skutkových tvrzení tedy vyplývalo, že stěžovatelka se o nezákonném zásahu dozvěděla dne 4. 4. 2018. Vzhledem k tomu, že městský soud neměl jak ověřit, zda se tak nestalo již dříve, žalobu podanou dne 5. 4. 2018 vyhodnotil jako včasnou.

[6] Následně se zabýval meritem věci a dospěl k závěru, že žalovaný vyvinul před vydáním výzvy podle § 25 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích dostatečné úsilí (takové, které po něm bylo možné rozumně požadovat) ke zjištění vlastníka reklamního zařízení a jeho postup tedy nebyl nezákonný.

[7] Z původního povolení ke zvláštnímu užívání dálnice (z roku 1995) sice vyplývalo, že vlastníkem reklamního zařízení je stěžovatelka, od stavebního úřadu však žalovaný zjistil, že v roce 2017 již vystupovala jako nájemce pozemku, na němž se reklamní zařízení nachází, společnost A.C.E. Management, s.r.o., se sídlem Strašnická 3164/1a, Praha 10, která také v té době hradila nájemné. Z komunikace s Ředitelstvím silnic a dálnic naopak nic určitého nevyplývalo, neboť nájemní vztah trval od roku 2014 pouze konkludentně. Vzhledem k pozici A.C.E. Management při komunikaci se stavebním úřadem v roce 2017, skutečnosti, že stěžovatelka v témže roce zrušila svůj odštěpný závod v České republice a že reklamní zařízení bylo opatřeno logem ACEMEDIA, které A.C.E. Management používá, se žalovaný nicméně logicky domníval, že vlastnictví reklamního zařízení přešlo právě na A.C.E. Management.

[8] Společnost A.C.E. Management nicméně k následnému dotazu žalovaného sdělila, že vlastníkem reklamního zařízení není. Stejně odpověděla též společnost New Republik Publicity, spol. s r.o., Strašnická 3164/1a, Praha 10, která přicházela v úvahu jako vlastník z důvodu dříve používané obchodní firmy. Vzhledem k tomu, že přímo stěžovatelce se připsal s dotazem, zda je vlastníkem reklamního zařízení, nepodařilo doručit, neměl žalovaný žádný další způsob, jak vlastníka zjistit.

[9] K námitce stěžovatelky, že jí žalovaný zasílal na nesprávnou adresu a že aktuální sídlo je možné zjistit z internetu, městský soud především uvedl, že stěžovatelka svá tvrzení neprokázala. I kdyby však byla pravdivá, nebylo namístě očekávat, že žalovaný změnu sídla stěžovatelky ve Spojených státech aktivně zjistí. Byl dobrý důvod domnívat se, že stěžovatelka ukončila své aktivity na území České republiky a reklamní zařízení nadále nevlastní. Pokud přesto reklamní zařízení vlastnila, mohla rozumně předpokládat, že s ní bude silniční správní úřad komunikovat. Jestliže tedy rušila svůj odštěpný závod v České republice a měnila sídlo ve Spojených státech, měla ve vlastním zájmu silniční správní úřad o svém novém sídle informovat. Tento jednoduchý krok nečinila, naopak sofistikovaně navodila dojem, že její činnost v České republice skončila.

[10] Nad rámec rozhodovacích důvodů městský soud uvedl, že z okolností případu se s vysokou pravděpodobností jeví, že nejasné vlastnictví reklamního zařízení bylo záměrně

pokračování

navozeno s cílem zkomplikovat žalovanému jeho odstranění. Pokud stěžovatelka zrušila svůj odštěpný závod v České republice, avšak formálně zůstala vlastníkem reklamního zařízení, přičemž veškerá práva a povinnosti vlastníka za ni vykonávala společnost A.C.E. Management, je zřejmé, že mezi těmito dvěma společnostmi musel existovat úzký vztah. Přesto A.C.E. Management žalovanému nesdělila, kdo reklamní zařízení vlastní (byť k tomu nebyla výslovně vyzvána). Stěžovatelka zřejmě počítala s tím, že se žalovaný za této nepřehledné situace dopustí chyby, díky níž potom bude možné výzvu k odstranění reklamního zařízení zpochybnit.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti především uvádí, že zásah žalovaného považuje za trvajíc. Započal sice zveřejněním výzvy, ale nezákonný stav, který byl výzvou nastolen, trvá doposud. Nenapadá totiž nezákonnost při vydání výzvy samotné, ale způsob jejího provedení (žalovaný zneužil veřejné vyhlášky namísto adresného úkonu), přičemž tato nezákonnost nebyla z jeho strany nikdy zhojena.

[12] Následně namítá, že většina kroků, které žalovaný učinil za účelem zjištění vlastníka reklamního zařízení, byla zcela zbytečná.

[13] Vlastnictví reklamního zařízení zůstalo od roku 1995 nezměněno a neexistoval objektivní důvod domnívat se, že by tomu bylo jinak. Z komunikace A.C.E. Management s příslušným stavebním úřadem a dalšími institucemi, z plateb nájemného ani zrušení organizační složky na území ČR nelze dovozovat přechod či převod vlastnictví reklamního zařízení. Stěžovatelka přistoupila k organizačním a správním změnám z důvodu změny právní úpravy reklamní činnosti, v důsledku které již nebylo ekonomicky únosné provozovat v ČR organizační složku. Nebyla povinna mít za účelem podnikání na území ČR zřízenou organizační složku a závěry městského soudu jsou tedy spekulativní. A.C.E. Management žalovanému jasně sdělila, že reklamní zařízení nevlastní, stejně postupovala New Republik Publicity a z ničeho nevyplývalo, že by vlastníkem mohl být ještě někdo jiný. Stěžovatelce nemůže být kladeno k tíži, že ani jedna z uvedených společností žalovanému nesdělila, kdo je skutečným vlastníkem, neboť se jich na to žalovaný netázal.

[14] Žalovaný dle stěžovatelky věděl, že je vlastníkem reklamního zařízení. Svědčí o tom též žaloba na vydání bezdůvodného obohacení, podaná Ředitelstvím silnic a dálnic proti stěžovatelce dne 29. 9. 2017, na kterou odkazovala v řízení před městským soudem. S tímto důkazem se však městský soud nijak nevypořádal.

[15] Jediným úkonem, který bylo v nynější věci skutečně třeba provést, bylo zjistit platnou adresu stěžovatelky a obeslat ji. Pokud se žalovanému vrátila doručenka s označením, že došlo ke změně sídla, měl zjistit aktuální adresu stěžovatelčina sídla, a to z veřejně dostupné databáze na internetu nebo u příslušného finančního úřadu. Skutečnost, že ke změně sídla došlo, přitom byla nesporná, vyplývala z vrácené výzvy, soud k jejímu prokázání nevyžýval.

[16] Žalovaný proto postupoval při vydání výzvy nezákonně a k nápravě svého protiprávního jednání navíc nepřistoupil ani poté, co jej na něj New Republik Publicity upozornila a sdělila, kdo je vlastníkem reklamního zařízení.

III. Vyjádření žalovaného

[17] Žalovaný ve vyjádření shrnul postup, který ho vedl k přesvědčení, že stěžovatelka ukončila na území ČR činnost a že by vlastníkem reklamního zařízení mohla být A.C.E. Management nebo New Republik Publicity. Následně uvedl, že výzvu ke sdělení, zda jsou vlastníky, z procesní opatrnosti zaslal všem třem společnostem. A.C.E. Management a New Republik Publicity sdělily, že vlastníky nejsou, výzva stěžovatelce, zasláná na adresu uvedenou v rozhodnutí statutárního orgánu o zrušení organizační složky, se ze Spojených států vrátila jako nedoručená. Žalovaný nepovažoval za nutné obesílat všechny státy Spojených států amerických za účelem zjištění, zda v některém z nich stěžovatelka nadále nepodniká. Svůj postup považoval za přiměřený a souladný se zákonem o pozemních komunikacích.

[18] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalovaného replikou, ve které však neuvedla žádné podstatné argumenty, které by již nebyly obsaženy v kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Včasnost žaloby

[21] Úvodem považuje za vhodné stručně se vyjádřit k povaze žalovaného zásahu a včasnosti podané žaloby.

[22] Především uvádí, že městský soud postupoval plně v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu (bod [14]). Stěžovatelku poučil o tom, že žalovaný zásah považuje na rozdíl od ní za jednorázový s trvajícím účinky, pro posouzení včasnosti žaloby tedy bylo podstatné, kdy se stěžovatelka o zásahu dozvěděla. Dále ji vyzval ke sdělení a osvědčení této skutečnosti a nad rámec nutného jí adresoval i doplňující výzvu, neboť informace, které v první fázi poskytla, byly značně neurčité.

[23] Se závěrem městského soudu, že žalovaný zásah je typově jednorázový s trvajícím účinky, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[24] Pro určení typu zásahu je stěžejní, v jakém jednání žalobce spatřuje nezákonnost a z jakých důvodů (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Afs 406/2018 – 53, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017 – 101). Stěžovatelka brojila proti zásahu spatřovanému ve výzvě žalovaného k odstranění reklamního zařízení, adresované neznámému vlastníku, což je svojí povahou jednoznačně jednorázový úkon (jeho intenzita je nejsilnější v době jednání, u trvajících zásahů intenzita naopak stoupá v čase, srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, věc EUROVIA, bod 39). Po vydání výzvy trvala pouze povinnost vlastníka odstranit reklamní řízení a povinnost silničního správního úřadu zajistit zakrytí a odstranění reklamního zařízení, neučiní-li tak vlastníků.

pokračování

V nich však stěžovatelka zásah nespatořovala a nešlo o nic jiného než o trvajících důsledky jednorázového úkonu – výzvy.

[25] Stěžovatelčina námitka, že zásah stále trvá, neboť žalovaný doposud nevydal výzvu k odstranění reklamního zařízení adresovanou přímo jí, je vedena logicky chybnou úvahou. Neodvívá se totiž od povahy zásahu jako takového – jednání spočívajícího ve vydání výzvy, ale od toho, že žalovaný po skončení tohoto jednání nepostupoval způsobem, jakým dle stěžovatelky měl. Související zmínka, že nezákonným zásahem nebyla výzva, ale způsob jejího vydání, již je zcela nepatřičná, neboť případné pochybení při vydání výzvy může představovat důvod její nezákonnosti, to však neznamená, že samo toto pochybení je nezákonným zásahem. Uvedená argumentace navíc neodpovídá žalobnímu petitu.

[26] Pro posouzení včasnosti žaloby tedy bylo určující, kdy se stěžovatelka o výzvě k odstranění reklamního zařízení dozvěděla.

[27] V dané věci lze mít pochybnosti o tom, že se tak stalo méně než dva měsíce před podáním žaloby a že tedy byla žaloba podána v subjektivní lhůtě podle § 84 odst. 1, věty první, s. ř. s. (o splnění objektivní dvouleté lhůty není v nynější věci pochyb, viz bod [9] předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu vydaného v této věci).

[28] Z tvrzení stěžovatelky sdělených k výzvám městského soudu vyplývá následující. Stěžovatelka se o existenci výzvy dozvěděla několik týdnů po jejím vydání (tj. po 5. 1. 2018), neměla však k dispozici dostatek informací k tomu, aby podala žalobu. Zvažovala nicméně možné prostředky obrany a někdy v té době se také dozvěděla o kroku New Republik Publicity, učiněném 9. 1. 2018. Právě od této společnosti měla později, konkrétně dne 4. 4. 2018, obdržet kopii písemného vyhotovení výzvy, a to na žádost A.C.E. Management (posledně uvedenou skutečnost doložila vyjádřením zaměstnankyně A.C.E. Management). Ze spisu pak plyne, že žaloba byla podána 5. 4. 2018.

[29] Pokud byl vývoj věci skutečně takový, jak stěžovatelka tvrdí, je s podivem, že již dne 30. 1. 2018 udělila svému advokátovi zmocnění k zastupování v soudním řízení správním proti žalovanému ve věci žaloby proti nezákonnému zásahu v souvislosti s výzvou žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. 524/2017-120-SSU/6, i v řízeních navazujících. Znamenalo by to totiž, že nejpozději dne 30. 1. 2018 věděla o existenci výzvy, kdo ji vydal, kdy, jaké má číslo jednací, že se jí týká a že přichází v úvahu obrana prostřednictvím zásahové žaloby, ale netušila by, že výzva směřuje k odstranění reklamního zařízení a byla adresována neznámému vlastníkovi. Pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatelky pak zesiluje propojení všech tří společností, tj. stěžovatelky, A.C.E. Management a New Republik Publicity (k tomu viz bod [40] tohoto rozsudku).

[30] Nejvyšší správní soud nicméně kvituje, že městský soud postupoval v pochybnostech ve prospěch stěžovatelčina práva na přístup k soudu, vzal za osvědčené její tvrzení, že se o výzvě a jejím obsahu dozvěděla dne 4. 4. 2018, žalobu vyhodnotil jako včasnou a přijal ji k věcnému projednání. Také Nejvyšší správní soud se tedy zabýval meritem věci.

IV. b) Zákonost výzvy k odstranění reklamního zařízení

[31] Stěžovatelka rozporuje zákonost výzvy k odstranění reklamního zařízení z toho důvodu, že dle jejího názoru nebyly splněny podmínky k adresování výzvy neznámému vlastníkovi podle § 25 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích.

[32] Podle zmíněného ustanovení [n]emůže-li silniční správní úřad zjistit vlastníka reklamního zařízení zřízovaného nebo provozovaného bez povolení ke zvláštnímu užívání, zveřejní výzvu k odstranění reklamního zařízení způsobem v místě obvyklým a po marném uplynutí lhůty 10 dnů ode dne zveřejnění výzvy je povinen reklamu do 15 pracovních dnů zakrýt a následně zajistit odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka dotčené pozemní komunikace, na které je reklamní zařízení neoprávněně umístěno, nebo jejího správce, je-li výkon správy dotčené pozemní komunikace zajišťován prostřednictvím správce. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

[33] Z citovaného ustanovení jednoznačně plyne, že silniční správní úřad musí před vydáním výzvy vyvinout určité úsilí k tomu, aby vlastníka reklamního zařízení zjistil. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu (i v jím zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 30 A 217/2016 – 80, týkajícího se obdobné úpravy v § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích), že se jedná o takové úsilí, které lze po silničním správním úřadu rozumně požadovat. Není tedy nezbytné, aby za účelem zjištění vlastníka reklamního zařízení učinil veškeré myslitelné kroky. Takový výklad by mohl vést k naprosté ztrátě akceschopnosti při odstraňování reklamních zařízení zřízovaných či provozovaných bez povolení ke zvláštnímu užívání a v kontextu zákonné úpravy by tedy nedával smysl.

[34] Nejvyšší správní soud přisvědčil závěrům městského soudu, že žalovaný tomuto požadavku vyhověl.

[35] Před vydáním výzvy k odstranění reklamního zařízení zjišťoval, kdo je jeho vlastníkem. V první řadě vycházel z toho, že adresátem rozhodnutí o zvláštním užívání dálnice byla v roce 1995 stěžovatelka (viz rozhodnutí ze dne 9. 5. 1995, č. j. 24351/94-230). S ohledem na to, že od vydání povolení uplynulo více než 20 let a stěžovatelka je zahraniční společností, která s účinností ke dni 31. 3. 2017 zrušila v ČR svoji organizační složku, bylo nicméně logické, že vlastnictví reklamního zařízení dále šetřil. Z podkladů poskytnutých stavebním úřadem Rudná u Prahy přitom zjistil, že v řízení o žádosti o změně užívání stavby pro reklamu komunikuje z pozice žadatele od roku 2017 A.C.E. Management, která od stejné doby hradí nájemné za pozemek, na kterém bylo reklamní zařízení umístěno (viz přípis této společnosti ze dne 17. 7. 2017 a přiložené výpisy z bankovního účtu). A.C.E. Management také používala stejné logo, které se nacházelo na reklamním zařízení a jehož používání stěžovatelkou je doloženo z dřívější doby (viz např. žádost stěžovatelky stavebnímu úřadu ze dne 25. 7. 2016 a fotografie reklamního zařízení založené ve správním spise).

[36] Na základě součinnosti Ředitelství silnic a dálnic pak bylo zjištěno, že nájemné za pozemek je skutečně hrazeno, nájemní smlouva nicméně byla uzavřena na dobu určitou, a to po opakovaném prodloužení do dne 30. 8. 2014. Z pohledu otázky vlastnictví reklamního zařízení tedy z komunikace s Ředitelstvím silnic a dálnic nevyplývalo nic určitého, jak správně konstatoval městský soud. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti neshledal podstatným, že městský soud výslovně nereagoval na tvrzení stěžovatelky v podání ze dne 21. 1. 2020 (jednalo se o reakci na první výzvu městského soudu k doplnění žaloby ohledně okamžiku, kdy se stěžovatelka dozvěděla o nezákonném zásahu), dle kterého Ředitelství silnic a dálnic vědělo, že je vlastníkem reklamního zařízení stěžovatelka. Městský soud totiž přesvědčivě a podrobně vyložil, jaký je jeho náhled na věc, chybějící reakce na dílčí argument stěžovatelky, který sama pojala jako doplňující, není podstatná (srovnej k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Navíc, i kdyby stěžovatelčino tvrzení bylo pravdivé, ze žalobních tvrzení Ředitelství silnic a dálnic ještě nelze dovozovat, kdo byl vlastníkem reklamního zařízení. Stěžovatelka navíc své doplňující tvrzení dokládala pouze torzem žaloby.

pokračování

[37] Na základě uvedených zjištění se tedy jako možný vlastník jevila A.C.E. Management. Žalovaný nicméně postupoval rozumně, pokud dotaz ohledně vlastnictví reklamního zařízení adresoval též stěžovatelce, jejíž vlastnické právo nebylo nepravděpodobné. Vhodnost tohoto kroku se pak definitivně potvrdila poté, co A.C.E. Management sdělila, že vlastníkem není. Výzva byla zaslána též New Republik Publicity (ve všech třech případech se jednalo o přípis ze dne 29. 9. 2017, č. j. 524/2017-120-SSU/2).

[38] Za sporný stěžovatelka označila zejména postup žalovaného poté, co se ze Spojených států vrátila zásilka s jí určenou výzvou. Má za to, že žalovaný měl v této situaci podniknout kroky ke zjištění jejího nového sídla a výzvu zaslat znovu. Tato argumentace však dává smysl pouze z pohledu osoby, která ví, že došlo ke změně sídla, což byla v té době jen stěžovatelka. Žalovaný měl k dispozici pouze zásilku, ze které vyplývalo, že stěžovatelce nebylo možné doručit (*return to sender, not deliverable as addressed, unable to forward*), nikoli že důvodem nemožnosti doručení je změna sídla společnosti. Žalovaný tedy věděl, že na jemu známé adrese stěžovatelka nesídlí, vědět ale nemohl, proč tomu tak je, např. jestli stěžovatelka přestěhovala své sídlo a kam. Za popsané situace po něm nebylo možné rozumně požadovat, aby pro jistotu (tj. aniž by věděl, zda jeho snaha k něčemu povede) šetřil sídlo stěžovatelky v rejstřících všech federálních států Spojených států amerických, nebo dokonce i v jiných zemích, a to bez ohledu na to, jakým způsobem jsou dostupné.

[39] Bez významu také není, že stěžovatelka zrušila svoji organizační složku v ČR a změnila své sídlo ve Spojených státech v době, kdy na základě čl. II odst. 2 zákona č. 196/2012 Sb. kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, končila možnost provozovat její reklamní zařízení a kdy byla podle odst. 3 téhož ustanovení povinna reklamní zařízení odstranit. Stěžovatelka jinými slovy znemožnila silničnímu správnímu úřadu kontaktovat ji na dosavadních adresách přesto (nebo právě proto), že si musela nebo minimálně měla být vědoma, že bude povinna odstranit své reklamní zařízení a pokud tak neučiní, silniční správní úřad bude povinen přistoupit k vydání výzvy podle § 25 odst. 10 či 11 zákona o pozemních komunikacích. Svým vlastním jednáním tedy zapříčinila komplikace spojené s jejím kontaktováním. Pokud by účelem jejího jednání bylo něco jiného a chtěla by být pro silniční správní úřad dostupná, bylo by možné očekávat, že novou adresu sídla žalovanému sdělí. Žádné zákonné ustanovení jí sice takovou povinnost neukládalo, to však neznamená, že se nemůže jednat o jednu z okolností, která společně s ostatními vypovídá o povaze a účelu jejích kroků.

[40] To, že stěžovatelčin postup byl účelový, uvedl nad rámec nosných důvodů rozhodnutí již městský soud. Kromě výše zmíněného časového sledu událostí lze poukázat též na propojení angažovaných společností, o kterém nesvědčí pouze skutečnost zmiňovaná městským soudem, a sice že A.C.E Management vykonávala práva a povinnosti vlastníka reklamního zařízení. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ředitel stěžovatelky George Nussbaum je jediným společníkem A.C.E. Management a do 8. 11. 2019 byl také vedoucím odštěpného závodu American – Central European Ventures Ltd. organizační složka, což byl odštěpný závod zahraniční společnosti, která je zase jediným společníkem New Republik Publicity. A.C.E Management a New Republik Publicity mají také stejného jednatele Karla Ladru, který jménem obou společností odpovídal na výzvu žalovaného ze dne 29. 9. 2017. Přes popsané propojení ani A.C.E Management ani New Republik Publicity k výzvě žalovaného nesdělily, že vlastníkem reklamního zařízení je stěžovatelka. Byť na to nebyly výslovně tázány, při vědomí výše uvedeného se jedná o další z okolností, která svědčí o účelovosti zvoleného postupu.

[41] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného při zjišťování vlastníka reklamního zařízení, který se z povahy věci mohl odehrávat pouze do vydání výzvy dne 5. 1. 2018, nejsou podstatné skutečnosti, ke kterým došlo teprve poté.

[42] Lze tedy uzavřít, že žalovaný před vydáním výzvy neznámému vlastníkovi podnikl kroky směřující ke zjištění vlastníka reklamního zařízení a tyto kroky ve svém souhrnu svědčí o úsilí, které po žalovaném bylo ještě rozumné v nynější věci požadovat. Stěžovatelčin postup se navíc s ohledem na výše uvedené okolnosti jeví účelově, stejně jako její argumentace uplatněná v řízení o kasační stížnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu